

Els perxets

Rocher

Un diumenge

Un diumenge, 28 de gener, m'estava prenent un poliol amb mel i, de sobte, vaig recordar a Herminio Boix, important meler covarxí, quan allà pel 1996 vaig publicar al Tossal Gros (número 45) algunes ratlles sobre el Mas del Molí de la Punta. Recordava que vam comentar que ell tenia caixes d'abelles allà dalt als Perxets. Com que feia molt bon oratge, una mica de vent però bon solet, vaig decidir anar a pegar una mirada a eixe Mas.

En arribar al Mas del Molí la Punta vaig vore a Herminio i la seua dona Irene que estaven netejant, precisament, unes caixes d'abelles. Molt amablement em van atendre i em van donar les explicacions pertinents per tal d'accedir als Perxets. Herminio em va assegurar que podia inclús anar amb el cotxe, però el bon temps que feia "m'obligà" a anar a peu.

Cap al Mas

Vaig davallar cap al barranc o rambla de Sant Mateu. Allí encara passava la suficient aigua com per buscar unes passereres i poder creuar. Les embranzides del mes d'octubre encara eren paleses, les canyes dipositades per la forta corrent d'aquelles pluges estaven penjades a nivells prou alts...molts litres degueren passar per allí!

El camí s'enfila pel costat d'un xicotet assut, el del Molí de la Cava, i desguida s'empina pany amunt. En arribar a unes carrasquetes es bifurca. Cal anar uns metres per la pista de l'esquerra i immediatament agarrar una senda que segueix el barranc dels Perxets. Per esta senda solen pujar, a hores d'ara, aficionats a les motos de muntanya, però la seua funció va ser (fa uns trenta anys) la de baixar camions de "fornija" (malesa per alimentar els forns de les fàbriques) de tota eixa serra. Evidentment, la sen-

dera era molt més ampla.

Bé. Deia que vaig pujar pel caminet envoltat de malesa, d'argelagues i de romers. Poca gent puja ja per ací, pensava.

Els Perxets

En uns 25 minuts ja estava front del Mas dels Perxets. D'una sola vivenda, amb un gran corral i darrere d'ell encara s'endequina l'era. El Mas està envoltat d'ametlers, eixe dia de color rosa, molt ben encarada la façana de la casa cap al sud per arreplegar tot el sol. Actualment és propietat d'Erasmo i Irene (pares de la dona d'Herminio) i tinc entès que Amado i la seua família van ser els últims habitants, fins 1960, aproximadament. Del Mas podem destacar el que pareix la peça més important: el corral. És de grans dimensions, la qual cosa està en consonància amb l'enorme importància que tenia per aquestes contrades la ramaderia, fonamentalment de cabres

Els Perxets, envoltat d'ametlers.

El Mas, de més prop.

Vivenda.

Vivenda i corrals.